

af Pantserfibets absolute Nødvendighed for Flaadens tidsvarende Udvikling, at der er andre Medlemmer her i Salen, som ganske vist dele det ærede 3die kongevalgte Medlems (Andrés) Opfattelse, at Tiden i alt Fald ikke er heldig nu til at paabegynde Bygningen af et stort Pantserfib, men at det store Flertal i Landstinget staar ganske overordentlig tvivlende overfor dette Spørgsmaal, lige saa lidt have taget bestemt Parti for som imod Pantserfibet, saaledes at der vist hørte en stærk Vedelse fra Regeringens Side for at faae en fylldig Majoritet i dette Thing for Pantserfibet. Jeg benægter selvfølgelig ikke Muligheden af, at der under de Forhandlinger mellem Regeringen og Thinget, som vilde være en nødvendig Følge af, at Forslaget blev tillet, vilde kunne frentomme saadanne nye og mere overbevisende Grunde end dem, man hidtil har hørt, som kunde bevæge flere af Medlemmerne af Thinget til oprigtig at slutte sig til Forslaget, end jeg tror, Tilfældet nu er. Jeg hører for mit Vedkommende til det, som jeg tillod mig at angive som en stor Mellemgribe i Landstinget overfor dette Spørgsmaal. Jeg føler mig ikke i dette Dødblik overbevist om Nødvendigheden af nu at begynde Bygningen af dette Pantserfib, og det kunde ikke falde mig ind at søge at bringe en saadan Undring ind i Finansloven, naar Regeringen ikke med stor Stykke gjorde Fordring derpaa. Det forekommer mig i Øvrigt at være en Selvfølge, at i samme Forhold, som Regeringen lægger sin Vægt i Vægtskaaen for igennem dette Thing at bevise en Forandring i Finansloven, i samme Forhold maa dette Thing være berettiget til at vente, at Fordringerne fra vedkommende Ministers Side eller fra hele Regeringens Side ere saa alvorlig mente, at Regeringen eller vedkommende Minister for sit Vedkommende vil anvende ethvert Middel, der staar til hans Raadighed, for at sætte det igennem i det andet Thing. Det andet Stridsspørgsmaal, om hvilket Folkethinget og Regeringen have været uenige, er jo, om Kommunitetet skulde tvinges til at afgive en Del af sit Overskud til Universitetet. Det forekommer mig, at ved den første Betragtning er dette et Brud paa det, som ellers Regeringen og i alt Fald dette Thing har anset for at være det Rette, nemlig at hænde ethvert Fondsmidler udelukkende til Brug overensstemmende med Fundatserne, men det forekommer mig, at den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet igaar har gjort Rede for, at der her ikke foreligger blot Spørgsmaal om en vilkaarlig Overspørelse af et Overskud fra en Fond til at dække en Underbalance paa en anden; men at der er en virkelig Berettigelse til Stede for den ene Fond til at fordre et Tilskud fra den anden. Det forekommer mig, at naar det forholder sig saaledes, kan det være meget tvivlsomt, om det er rigtigt nu at lade dette Spørgsmaal fuldstændig hvile; men man maa da se hen til, at forrige

Mar blev Fordringen om et saadant Tilskud frasalbet fra Regeringens Side, og at det synes at maatte være en nødvendig Følge af, at enhver Oversførelse fra en Fond til en anden møder Modstand i Repræsentationen, at man søger at opnaa en endelig Opgjørelse af det tidligere Mellemværende, altsaa ogsaa af tidligere berettigede Fordringer fra den ene Fonds Side til den anden. Jeg haaber at have forstaaet den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet ret, naar jeg siger, at Meningene af hans Udtalelse igaar var den, at han ved nu to Gange at fratælde Forlangendet om et Tilskud fra Kommunitetet til Universitetet paa ingen Maade har villet opgive noget af den Berettigelse, som kunde være til Stede for Universitetets Vedkommende; men at han vil lade sig det være magtpaaliggende at faae Mellemværendet mellem disse to Fonds endelig berigtiget paa anden Maade end ved Bevillinger paa Finansloven, saa at vi kunne glæde os til for Fremtiden ved Finanslovens Behandling at være fri for dette, om i og for sig mindre betydelige, saa dog ligesuldt kedsommelige og trættende Spørgsmaal.

Det tredie Differencepunkt mellem Regeringen og Folkethinget om Bevillingen til Krigsministeren skal jeg fuldstændig lade ligge, da den ærede Krigsminister maa antages ikke selv at have tilagt det nogen særdeles Vægt idet der ikke er gjort dette Thing Rede for Ministerens særlige Stilling overfor disse Spørgsmaal.

Jeg kan i Meget slutte mig til, hvad der igaar blev udtalt af det ærede 3die kongevalgte Medlem (Andrés) og navnlig til, hvad han udtalte om Lønningsparagrafen, om jeg saa kalde den, eller Lønningsposten paa Finansloven. Jeg betragter det lige som han som en Selvfølge, at denne Post ikke kan finde nogen blivende Plads paa Finansloven, og jeg er meget villig til at antage, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Bloug), som bebudede at ville stille Undringsforslag om, at denne Post skulde udgaa af Finansloven, havde Ret, naar han udtalte, at han maatte antage, at Folkethinget kun havde valgt denne Plads til at forandre en bestaaende Lønningslov, om end kun for et Aar, fordi der ikke fandtes nogen anden, efter at det i sine overstrømmende Følelser over for Ministeriet havde forkastet den af dette forelagte Lønningslov. Naar det ønskede at gjøre Følgerne af dette Stridt mindre følelige for en Del Embedsmænd, var der ikke nogen anden Vej, der laa aaben, end ved at indbringe en Bestemmelse paa Finansloven. — Meget fristende var det at følge det ærede 3die kongevalgte Medlem i hans Betragtninger om det Fornuftige og Sensigtsmæssige i at anvende Millioner eller Millioner paa Bygningen af Statsbaner og hans Forsøg paa at evaluere Statsbanerne eller rettere de Summer, der ere anvendte paa dem, som virkelige Statsaktiver, men da jeg adskillige Gange har havt den Glæde at uoverle mine